

Tothom ho sabia i ningú no deia res

Tothom ho sabia i ningú no deia res. Feia estona que l'àvia Aurora havia pujat a la seva habitació i s'havia tancat amb pany i clau. Li feia por que el vent de la tramuntana se l'emportés molt lluny. El tiet Xavi sempre, rialler, deia el mateix:

-Mare, un dia serà el "Siroco" el que se t'emporti.

Com cada any, els dies abans de la segona pasqua, tota la família es reunia a la casa del poble, que és molt a prop del cap de Creus. Però vaig intuir que aquest any seria diferent, els tiets i la meva mare estaven molt seriosos. Nosaltres, els més petits, fèiem el xivarri de sempre, per a nosaltres, el temps no hi era.

Les primeres xiulades de la tramuntana van colar-se per les finestres i portes, una brisa freda i sense pausa va instal·lar-se, com un invitat més a la reunió familiar. Al matí, quan feien l'esmorzar la mare i la tieta Carme, em va sorprendre com conversaven, molt baixet. Les seves mirades reflectien una tristor llunyana, com si s'estiguessin confessant un pecat. No vaig poder evitar apropar-m'hi per escoltar la xerrada misteriosa. La meva mare deia a la tieta:

-El Xavier es vol fer reboster perquè té enveja de la mel. El seu cor és ple d'amargor.

La tieta Carme assentia amb la mirada fixa a la finestra de la cuina. De sobte, va preguntar a la mare:

-Marieta, el color del cel és blau?

-Quina bestiesa dius ara? -Va dir la mare.

-Mira cap a fora Mariona, el cel és vermellós com si fos estiu i el vent bufa cada vegada més fort.

En aquell moment, un soroll estrepitós de trencadissa de vidres ens va sorprendre a tothom, venia del pis de dalt. Vam trobar el tiet Xavi assegut al llit desfet de la iaia Aurora, atònit, pàl·lid, observant els vidres trencats pel terra.

La Tramuntana havia tret la veu al tiet reboster de cor amarg. I la meva iaia se'n va anar volant en un vent del "Siroco", vermellós i despistat.

Itzel